

SEBASTIÀ BARDOLET MAYOLA

Torelló, 1960

Comença la seva formació musical a l'Escolania de Montserrat, amb el Ireneu Segarra, on va ser solista destacat d'una de les millors èpoques de l'Escolania, amb gravacions de referència com A Ceremony of Carols de Britten o la Missa Salisburgensis de Biber. A Montserrat viurà també el final del franquisme i la resistència cultural i política que representava, en aquells moments, el monestir.

Continua la seva formació a l'Escola de Música de Vic amb Joaquim Maideu i Pere Serra. La relació i l'amistat de Maideu amb el P. Ireneu varen facilitar la connexió i la coherència amb el bagatge montserratí. Ben aviat s'incorpora com a col·laborador i assistent de les classes de Pere Serra i més tard ja com a professor de llenguatge i cant coral, acabant els estudis de professor de violí i cant al Conservatori Municipal de Barcelona.

Formarà part de la primera promoció de l'Escola Universitària Balmes, que amb els anys donaria pas a l'actual Universitat de Vic i que en el seu moment va representar, amb noms tan rellevants com Ricart Torrents, Segimon Serrallonga, Josep Vernis, Assumpta Fargas, Carme Rubio o el mateix Joaquim Maideu, un veritable revulsiu de renovació pedagògica, catalanitat i qualitat educativa a principis dels anys vuitanta quan el país tot just despertava de la nit del franquisme.

La seva formació musical i pedagògica es completarà a l'Escola de Pedagogia Musical amb Joaquim Maideu, Santi Riera, Teresa i Assumpció Malagarriga, Joaquim Garrigosa o Joan Casals, entre d'altres. També a Escola d'Òpera de Barcelona amb Jerzy Artysz, Dolors Aldea, Lluís Homar, Jordi Bosch o Roger Alier, cursos de direcció coral amb Manuel Cabero i estudis de musicologia a la UAB.

Sense deixar de fer classes a l'escola de música de Vic, la seva trajectòria professional començarà al col·legi del Carme de Manlleu on estarà quatre anys com a mestre de música i d'educació bàsica. Deixarà el Carme per dedicar més temps a la Camerata de Cançó Tradicional, nascuda el 1980 i que, amb La Cançó més bonica del món de Miquel Desclot, havia agafat una gran projecció amb espectacles i concerts per tot Catalunya. També en aquesta època s'incorpora com a professor a l'Escola de Pedagogia Musical on impartirà cursos de formació per a mestres de música fins més enllà de l'any dos mil.

El 1992, amb només trenta-un anys, és nomenat director de l'Escola de Música de Vic en substitució de Joaquim Maideu. Serà un moment de grans canvis amb l'entrada en vigor de la nova llei d'educació, LOGSE, que per primera vegada introduïa la música a l'escola obligatòria al mateix temps que regulava les escoles de música i els ensenyaments superiors de música. Serà des d'aquesta nova perspectiva que impulsarà els convenis amb els centres escolars de la ciutat per tal de coordinar horaris i facilitar, tal com preveia la nova legislació, la l'optimització i l'alleugeriment de la càrrega lectiva dels estudiants dels ensenyaments artístics. Amb els anys aquesta singularitat provocarà un augment espectacular de la població escolaritzada a l'escola de música i es convertirà en un projecte educatiu de ciutat que ha arribat fins a l'actualitat.

El 1998 comença a dirigir la Coral de la Universitat de Vic, on ja col·laborava puntualment amb la facultat d'educació i a les classes de Segimon Serrallonga sobre cançó tradicional en els cursos d'estiu per a estudiants estrangers de català.

També a finals dels noranta col·labora amb el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu de la Generalitat, presidit pel professor Jaume Sarramona i amb la consellera Carme Laura Gil, coordinant els primers treballs sobre competències bàsiques en els ensenyaments artístics que es presentarien en el Congrés de 2003.

El 2002 agafa novament la direcció de l'Escola de Música de Vic i, juntament amb el seu equip, impulsarà l'autorització del Conservatori de Grau Mitjà i la creació d'una xarxa d'Aules de Música a les poblacions veïnes que, amb els recursos humans i logístics de l'Escola de Música de Vic, doni un servei de qualitat i proximitat als alumnes més joves que altrament s'haurien de desplaçar fins a Vic. I finalment serà en aquesta etapa que l'Escola de Música de Vic serà determinant per convèncer l'alcalde Codina d'integrar L'Atlàntida i el Conservatori en un nou edifici que sumi i multipliqui sinergies entre educació i cultura a la ciutat i que s'acabarà concretant en l'equipament que ara tots coneixem.

De 2011 a 2018 serà també professor convidat al Cor Tradicional de l'ESMUC.

El 2016, Santi Riera li encarrega la revisió i actualització dels llibres de PAM per escoles de música que ell mateix havia fet a principis dels noranta.

Més enllà de la docència, la seva activitat musical s'ha centrat en la difusió i interpretació de la cançó tradicional. Des de la Camerata de Cançó Tradicional, amb qui va fer prop d'un miler d'actuacions per tot Catalunya, especialment de *La cançó més bonica del món*, i enregistrat tres CD fins al quartet vocal La Nova Euterpe, liderat per Jaume Ayats i especialitzat en polifonia tradicional, passant per la recerca, amb la recuperació del *Contrapàs llarg de Sant Vicenç de Torelló* l'any 1991, o la direcció, actualment, del Cor d'homes de Folgueroles i, juntament amb Manel Marsó, de les Caramelles del Roser de Sant Julià de Vilatorrada i del Cor de l'Aula d'extensió universitària de Vic.